

Het geheim

Dagen gingen voorbij, alles verliep ongeveer hetzelfde. Ik ging naar school, dacht na over moeder, werd verdrietiger en ondertussen moest ik dit allemaal ook nog eens geheimhouden. Hoelang ik dat minimaal nog zou moeten doen wist ik niet. Toch ging ik door. Ik moest wel, voor vader, voor het rijk.

Het was vroeger in de ochtend en ik keek naar buiten, het begon wel al licht te worden. Het zou wel twee uur eerder zijn dan wanneer ik echt moest opstaan. Normaal zou ik nu ook gewoon nog slapen, maar ik had een vreemd gevoel. Langzaam stond ik op uit bed, en probeerde in mijn eentje een jurk te kiezen en aan te trekken. Het kiezen van de jurk was zeker niet moeilijk. Ik zag meteen welke ik aan wilde vandaag, het was de oudroze met de kleine pareltjes op de mouwtjes. Voorzichtig haalde ik hem uit de kast en schoof hem van het haakje af. In mijn eentje probeerde ik hem aan te trekken. Ik wilde de jurk niet kreuken. Uiteindelijk na veel moeite was het gelukt. Hij was aan. Nu moest ik alleen de touwtjes aan de achterkant van de jurk nog dichtknopen. Ik wist al dat me dat niet alleen zou lukken. Maar ook wist ik dat mijn kamenier nog lag te slapen. Ik besloot om het maar even open te laten en er een vestje boven aan te trekken. Terwijl ik dat deed, werd er op mijn slaapkamerdeur geklopt, vader kon het niet zijn. Hij klopte altijd wat harder. Zachtjes liep ik naar de deur en deed de deurklink naar beneden. Daar in de deuropening zag ik mijn kamenier staan. Ik had niet eens om haar gevraagd, en toch wist ze dat ik haar nodig had. Ik liet haar mijn kamer binnen. Meteen hielp ze me de jurk dicht te knopen. Ze zei verder helemaal niks. Misschien dat ze aanvoelde dat ik me vreemd voelde. In ieder geval vond ik het fijn dat het stil was. Op die manier kon ik beter nadenken en mijn

gedachtes hun gang laten gaan. Zodra ze klaar was met mijn jurk, vertelde ze me dat het eten al klaarstond in de eetzaal. Even reageerde ik verbaasd, zo vroeg? Maar al snel had ik door dat het al niet meer zo vroeg was. Deze ochtend kostte me veel energie en alles duurde langer dan dat het normaal gesproken zou duren om me klaar te maken.

Stil liep ik mijn kamer uit, de trap af en naar de eetkamer toe. Mijn kamenier volgde me. Toen ik eenmaal aankwam bij de eetkamer, ging ik op een stoel zitten. Keek ik naar buiten door het grote raam. Ik was zo diep in mijn gedachten dat ik het niet eens doorhad dat mijn eten al voor me klaarstond. Ik kreeg het pas door toen mijn vader tegen me begon te praten: 'Aimee, let nou eens op, je eten is er al. Zo meteen moet je ook naar de les, vergeet dat niet. Nou even door eten, en daarna naar je les.' Ik schrok wakker uit mijn gedachtes en begon langzaam mijn eten naar binnen te werken. Op de een of andere manier smaakte het me minder goed dan normaal. Het zou wel aan mij liggen. Ik was vandaag ook al vroeg wakker, dat was ook al een vreemde start van de dag. Sneller dan ik had verwacht was ik klaar met eten. Ik liep van tafel direct naar mijn kamer. Daarvandaan pakte ik mijn boekje. Meer had ik niet nodig, in het schoollokaal zouden ze alles hebben wat ik nodig had om te kunnen werken aan mijn schoolvakken. De lessen duurden lang. Ik wilde naar het graf van moeder. Waarom wist ik niet. Misschien dat ik mijn jeugdherinneringen weer wilde ophalen daar. Maar de vorige keer dat ik dat deed, verliep het ook niet al te best. Toen eindelijk het signaal klonk dat de les was afgelopen, zocht ik mijn werk dat nog niet af was bij elkaar. Dat zou ik ergens vandaag nog wel maken. Ik rende het lokaal uit, stootte daarbij mijn kamenier bijna omver, maar het maakte me niets uit. Ik was klaar voor vandaag. Ik gaf haar mijn schoolspullen en vroeg het naar mijn kamer te brengen. Al snel was ik weer verder gerend. Ik rende door naar buiten. Door naar het graf van mijn moeder, en pas toen ik

daar was, stond ik stil. Moe, verdrietig, bang en met nog veel meer gevoelens keek ik naar het graf van moeder. Waarom was ze er niet meer? Ik had haar nodig. Langzaam rolde er een traan over mijn wang, maar al snel veegde ik hem weg. Ik wilde niet dat iemand me zag huilen. Ik plukte een paar bloemen uit de mooie tuin en legde die vervolgens op het graf van moeder. Stil ging ik op mijn knieën zitten en bad voor haar. Ik hoopte dat ze het goed had in het hiernamaals en dat ze op een mooie plek was gekomen. Nog even keek ik naar het schilderij dat op het graf lag, knikte ernaar, stond op. Daarna liep ik naar mijn kamer.

Ik pakte mijn boekje op en begon weer rustig te schrijven, althans, dat dacht ik. Er werd hard op mijn deur geklopt. Ik schrok ervan. Er mocht echt wel wat voorzichtiger gedaan worden met die deur. Nadat er op de deur werd geklopt, werd die gelijk opengedaan. Daar stond mijn vader. Hij keek bang. Dat verbaasde me, hij was altijd dapper en toonde nooit angst. En nu, nu keek hij zo bang. 'Vader, wat is er dat u me moet storen?' Even keek hij op. Misschien waren dit niet de beste woorden om tegen hem te spreken. Maar hij kwam opeens mijn kamer binnen. Langzaam liep hij verder naar een stoel in mijn kamer. Mijn kamenier sloot de deur en ik was alleen met mijn vader in mijn kamer.

'Aimee. Ik moet je iets vertellen. De kans dat je mijn troonopvolgster wordt is er. Maar, zoals je weet, alleen als je getrouwd bent. Zo is de wet, en die hebben wij te gehoorzamen. Maar dat je trouwen zult, dat geloof ik wel. Daar zullen we wel uitkomen. Er zal zeker iemand zijn die zich kan bekommeren om jou en om het rijk. Dit is wat ik je als eerst vertellen wilde. Ik heb nu nog iets wat vele malen belangrijker is. Het zit zo, zoals je weet hebben we veel werk, moeite en kracht gebruikt om ons rijk op te zetten. Maar iets wat je niet weet is, dat ik vroeger rover was.' Vader slikte even. Ik vroeg hem verder te vertellen. Ik zag tranen in zijn ogen, toch vertelde hij verder. Vader is een sterk persoon, dacht ik bij mezelf, terwijl hij